No. 1. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 1 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

ROME, den 14. December. Van alle zijden komen berigten in van de schade door de laatste overstrooming geleden. Het verlies van vee en de schade aan huizen is groot. Menschen schijnen er niet omgekomen te zijn. Heden morgen zagen wij alle daken wit met sneeuw, eene zeldzame verschijning alhier, welke een zonderling contrast maakt met de goud geele oranjeappelen en citroenen, de bloeijende rozen en zoo vele andere zuidgewassen.

ENGELAND.

LONDEN, den 26. December. Sedert vier dagen is alhier eene zeer groote hoeveelheid groenten van iedere soort, vee, gevogelte, enz. aangekomen. Het noorden van Frankrijk, Belgie, Holland en Hamburg hebben de markten der hoofdstad, die met de kersfeesten buitengewoon veel verzwelgt, rijkelijk van het noodige voorzien.

— Een korteling in de haven van Liverpool binnengeloopen schip bevat eene zonderlinge lading, te weten: vijf ton sprinkhanen. Tot welk einde zij zullen dienen, weet men niet. De verdere lading bestaat uit gedroogde vruchten.

— In dezen oogenblik zijn meer dan 200,000 werklieden in Engeland bezig aan de werkzaamheden voor de spoorwegen.

— Hier te Londen heeft zich sedert eenigen tijd eene maatschappij opgerigt, welker doel, in het belang der zeden hierin bestaat, van alle zedebedervende prent-boekwerken zoo veel mogelijk te doen verdwijnen; deze maatschappij heeft druk werk, want in het korte tijdbestek van 10 maanden heeft zij van zoodanige zedebedervende voortbrengselen niet minder doen vernietigen dan 38,577 teekeningen of steendrukken, 1927 boeken met schandelijke illustratiën, 20 deelen van godlasterende boekwerken, benevens 562 koperen- en 113 steen-graveerplaten, 114 ponden looden drukletters en 30 tabaksdoozen en soortgelijke artikelen met zedenbedervende afbeeldingen. Het is op aanzoek van deze maatschappij, dat er verleden jaar in het tollarief een artikel is opgenomen geworden, waarbij de invoer van alle zoodanige zedenbedervende voorwerpen verboden is.

— Op de westelijke eilanden van Schotland, zegt de *Daily-News*, staat eene bevolking van 50,000 zielen op het punt van door honger om te komen. Het aantal sterfgevallen neemt van dag tot dag toe ten gevolge van den rooden loop en de cholera. Er zijn verscheidene huisgezinnen, welke slechts eenmaal daags eten. De kinderen en grijsaards blijven bijna den geheelen dag op hunne legerstede liggen om minder van de koude en den honger te lijden.

— Op een bal te Calcutta, dus leest men in het *Tiny Magazine*, trok eene dame bij het inkomen der zaal aller oogen tot zich. Zij schitterde van brillanten, die even grooten glans van zich gaven, als de fabelachtige karbonkel in de *Duizend en een Nacht*, en waardoor alle opschik der overige vrouwen van het gezelschap verduisterd werd. Toen de overige dames haar naderden, om hare kostbare gesteenten van digterbij te bezien, bleek het, dat zij den vernuftigen inval gehad had, eenige honderde levende glimwormen (even als de Vesta testillis van Petronius) in kleine mousselinen rosetten te naaijen, en daarmede haar kleed te overdekken, waardoor zij het aanzien verkregen had, alsof het met vuurstralende juweelen bezet was.

FRANKRIJK.

— Gedurende den hevigen orkaan, welke voorleden week boven Parijs gewoed heeft, sloeg eenen zekeren *C..*, ten gevolge van een *diné* bij eenen kooper, de weddenschap voor, om boven op den steunmuur rondom de torens van O. L. Vrouwekerk, eene wandeling te doen. Drie vierden van dien gevaarlijken togt had hij gelukkiglijk volbragt, toen hem eene stormvlaag opligtte en naar beneden wierp op de huurkoets No. 142, wier hemel hij verbrijzelde. De ongelukkige heeft zijnen val overleefd; hij is zwaar gewond, alsmede de juffrouw, die zich in het rijtuig bevond.

BELGIE.

— Men schrijft uit Mechelen, den 25. December:

Eene misdaad, welke door hare vermetelheid, de vreesselijke daden der *Chauffeurs* in het geheugen terugroept, heeft in den nacht van 22. tot 23. *dezer* maand, te Heijs-op-den-Berg, bij het huisgezin *Verborgt*, plaats gehad. Deze personen bewoonden eene kleine pachthoeve, en men hield het, in het *algemeen*, in het dorp er voor, dat zij vrij welgesteld waren; men beweerde zelfs dat zij een aardig sommetje bespaard hadden. Het huisgezin bestond uit den man, de vrouw, eene zuster van deze, en eenen zoon elf jaren oud.

Den avond voor den misdaad, zaten deze vier personen, benevens een buurman, bij den haard. Omstreeks middernacht vermeende *Verborgt* eenig gerucht op straat te hooren, en ging de deur uit om er de oorzaak van te kennen; maar naauwelijks was hij buiten of hij ontdekte verscheidene slecht uitziende menschen, die zijne woning begonnen te omringen. Terzelfder tijd was hem een dezer mannen genaderd, en wilde hem met een stok op het hoofd slaan, maar hij was zoo behendig dit te ontwijken door achteruit te springen en de deur te bereiken, die hij achter zich digt trok.

Weldra bemerkte men in de pachthoeve, dat de boosdoeners niet verdwenen waren. Een twintigtal gewapende lieden had de woning omringd en bewaakte er al de uitgangen van. Hij, die de aanvoerder der bende scheen te zijn, vertoonde zich toen voor een venster en eischte als voorwaarde van zijnen aftogt, eene som van 400 franken. Op de weigering van den pachter, die hem antwoordde dat hij onbevreesd en in staat was, hen af te wachten, gaf deze een teeken, zeide: *een*, *twee*, *drie*, en op hetzelfde oogenblik vloog de hoofddeur in stukken, en zes mannen, met zwartgemaakte gezigten, en van het hoofd tot de voeten gewapend, drongen het huis binnen.

Het gevaar van hunnen toestand en de nutteloosheid van wederstand te bieden, inziende, hadden de vijf aldus belegerde personen besloten, op den zolder wijk te nemen, waarvan zij den toegang afsloten. Na eenige vruchtelooze pogingen om deze schuilplaats binnen te dringen, begonnen de roovers, volgens de bevelen van hunnen aanvoerder, de zoldering af te breken, en een hunner, met een lantaarn voorzien, drong tot op den zolder door de opening, welke men daargesteld had, terwijl zijne medgezellen zwoeren, dat bij de minste beweging der bewoners, het huis en al de personen die er binnen waren, zonder mededoogen zouden verbrand worden.

De man, welke op den zolder gekomen was, zag de zuster van vrouw *Verborgt*, wierp haar een deken over het hoofd en deed haar naar de benedenverdieping afklimmen. Daar was een groot vuur op den haard aangelegd, en het arme meisje werd bedreigd levend verbrand te zullen worden, indien zij hun niet de plaats ontdekte, waar de pachter zijn geld verborgen had. Zoo als men wel denken kan, weigerde zij dit niet. Men leide haar, goed geblinddoekt, naar al de schuilplaatsen van de woning, alwaar volgens hare aanwijzing eenig voorwerp was verborgen, dat de roofzucht der dieven kon voldoen. Spoedig werd de hoeve geheel uitgeplunderd. Het geld, het linnengoed en alle eetbare waren werden in de huiskamer bijeen verzameld, waar de roovers op hun gemak uitrustten.

Na twee uren geplunderd te hebben, verlieten deze roovers de woning van het huisgezin *Verborgt*, terwijl zij de ongelukkigen, die zij zoo wreedaardig mishandeld hadden, geluk wenschten.

Dank zij den ijver der bevoegde magt, welke op het eerste gerucht zich naar de hoeve begeven heeft, hebben twee gevangennemingen gisteren plaats gehad.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 29. December. In het laatst der afgeloopene week zijn alhier in eene sloot aan het einde van den Binnenweg een man en eene vrouw verdronken, die zich, bij het uitoefenen van hun bedrijf, op het ijs gewaagd hadden. De drie nog jonge kinderen dezer ongelukkigen zijn in een der weeshuizen opgenomen.

— Heden is te Dordrecht de doodstraf voltrokken aan de vier personen, welke door het provinciaal geregtshof in Zuid-Holland tot die straf zijn veroordeeld, ter zake van een diefstal met verzwarende omstandigheden bij een landbouwer onder Ridderkerk. Jl. Zondag zijn in de kerken der residentie gebeden voor die ongelukkigen ten hemel opgezonden. Men zal zich herinneren, dat zij volstandig hebben geweigerd den koning om genade te smeeken.

— In de *Rotterdamsche Courant* leest men het volgende:

« Dat er nog steeds gebruik gemaakt wordt van vergiftigde minerale kleurstoffen waarmede het St. Nicolaas suikergoed beschilderd wordt, is mij weder dezer dagen gebleken, bij een verzoek van een mijner bekenden, om te onderzoeken of eene met *groen* beschilderde borstplaat geene voor de gezondheid schadelijken zelfstandigheid bevatte. Deze groene kleur bestond uit *kopergroen*, en alzoo eene hoogst gevaarlijke stof, welker gebruik der gezondheid schadelijk, ja zelfs het leven gevaarlijk kan zijn. Eene herhaalde waarschuwing, zoo als ik die reeds vroeger (*Kunst en Letterbode*, nos. 1 en 2 1842) over dergelijk onderwerp heb bekend gemaakt, acht ik niet alleen niet overbodig, maar eene dure verpligting, vooral om daardoor zorgelooze ouders op te wekken, al dergelijke gekleurde snoeperij te wantrouwen en tijdig te doen onderzoeken, eer zulks voor de gezondheid en het leven hunner kinderen te laat is.

« Het ware, om het hoog belang, dat de Regering stellen moet in de gezondheidstoestand der ingezetenen, allerwenschelijkst, dat er omtrent het gebruik maken van verwstoffen voor het beschilderen van suikerwaren, bonbons, enz., strenge maatregelen werden genomen, en dat, vooral tegen het naderen van elk St. Nicolaasfeest, de suikerbakkers verpligt waren de kleurstoffen, die zij zullen bezigen, aan de stedelijke geneeskundige commissiën ter onderzoeking in te zenden, en deze hen aan te schrijven gebruik te maken van met name genoemde *plantaardige* onschadelijke verwstoffen, terwijl tegen de overtreding van deze bepalingen strenge straffen behoorden te worden gesteld, opdat het leven der ingezetenen niet langer door deze en andere zaken (b. v. in den zomer het verkoopen van vliegenpapier, enz.) werd in gevaar gebragt door personen die zelf onbekend zijn met het nadeelige der door hen gebezigde zelfstandigheden, en daarom even als in de voorvoortige landen, onder streng geregtelijk geneeskun[...] zigt behooren gesteld worden. P. J. [...]AAMAN; [Ap]otheker."

Rotterdam, 22. December 1846

HENDRIK ROLLAND.

—

(Vervolg van No. 155)

[...] abdy der heilige Lucie was een gotisch gebouw van eene [...]e Moorsche bouworde, waarvan de hooge gewelven met [...]fwerk waren bedekt; het klooster en de kerk bragten [...]likwijls zijn geliefkoosd Spanje te binnen. Een klein [...] bevolkte deze christelijke eenzame plaats, welke [...]f aanzienlijke en menigvuldige giften verrijkt ha[...] hij slechts door weinige schildknapen vergezeld, [...]r deze abdy, ten einde aldaar door gebeden en [...]boete te doen voor zijne talrijke zonden.

Door m[...]o list, en het alles overwinnende goud, wist Hendrik te [...]nemen, wanneer de hertog zou uitrijden, en hoe groot het gevolg was, dat hem zou vergezellen. Dit bestond uit zes edellieden, alle dappere aanvoerders, die onder zijne vanen in eene reeks van veldslagen in de zestiende eeuw, menigvuldige blijken van moed en gehechtheid aan Spanje hadden gegeven.

Ter naauwernood konden de zaamgezworenen hunne vreugde bedwingen, op het hooren, dat het noodlot hun zoo gunstig was, en niemand twijfelde of God had dit alzoo ten hunnen voordeele beschikt.

Op den avond voor de uitvoering van zijn voornemen, vereenigde Hendrik zijne medegezellen in eene herberg, op den weg langs welken de hertog moest rijden, gelegen; de waard den jongeling ziende, trok eenen sleutel uit zijn wambuis en wenkte hem om hem te volgen. Na een lang, donker vertrek doorgegaan te zijn, kwamen zij in eene onbewoonde kamer, die het uitzigt had op eene uitgestrekte en woeste binnenplaats.

« Mijne heeren! gij zijt hier in volkomene zekerheid, en het gehoor van Alba, hoe hetzelve ook zijn moge, heeft nog nooit eene der vele wraakademende woorden gehoord, die hier tegen Spanje reeds zijn uitgebraakt."

« Ik dank u, Pieter! gij zijt een brave en getrouwe kerel, maar is alles gereed, de monnikskleederen, de dolken, de bijlen?"

« Alles, heer Hendrik!" zeide de herbergier, een groot cijffer openende, waaruit hij tien tabbaarden van Franciscaner monniken, even zoovele ponjaarden en wapenbijlen te voorschijn haalde. Hiermede zullen wij veel tot het genoegen van het kersfeest kunnen bijbrengen, zie eens, hoe goed die dolken en bijlen er uitzien! Zij schijnen ongeduldig den doop met spaansch bloed af te wachten."

« Mijne vrienden!" zeide Hendrik tot zijne medegezellen, die bezig waren met hunne monnikspijen aan te trekken en zich van wapenen te voorzien, « ik vraag u om eene gunst; onder al die menschen, die weldra den eeuwigen slaap zullen ingaan, is er één, dien ik wilde redden, een die zich ten voordeele van mijnen vader beijverd heeft, één die door zijne woorden meer dan eens het zwaard, dat over on[s ... op]geheven was, heeft afgewend."

« Wie is die uitverkorene, [de]ze brave man, die onder de spaansche bandieten verdoold is[?" ...]vroegen de zaamgezworenen.

« Don Jose Penarez, [die ...]us goedgunstige ontferming mijne zuster en mij gered heeft."

« Maar hoe kan men hem herkennen? in de verwarring kan het zwaard e[...] ligt het hart van uwen gunsteling, als dat van den spaans[ch]en dwingeland treffen."

« Ma[ar], Hendrik! indien gij hem waarschuwdet?"

[« E]n indien hij u verried," hernam de waard.

« Zijne regtschapenheid strekt ons ten waarborg, en ook kan men hem wel waarschuwen, zonder iets in de weegschaal te stellen; door hem om eene geheime zamenkomst voor dezen nacht te verzoeken.

« Welnu, schrijf slechts een paar woorden aan den ongelukkigen hidalgo," zeide de waard, « en ik zal hem wel het briefje in het portaal der abdy overhandigen."

Hendrik schreef in de haast eenige letteren, waarmede hij den graaf Jose Penarez tot eene geheime zamenkomst tegen middernacht uitnoodigde, voorwendende, dat hij hem eene zaak van het uiterste belang had mede te deelen. In na[...] hem deze dienst niet te weigere[n ...] haar van zeer veel belang was [...] had, stelde hij het den waard t[...]

« Gij zijt dus verzekerd tot he[t ...] regten persoon te overhandigen,"

VLISSINGEN, den [illegible] December. In het *Amst. Handelsblad* van den 2[illegible] dezer, leest men het volgende: « De *Gossche-* en *Vlissingsche Couranten* schijnen zich over het berigt, voorkomende in ons No. 4704, en gedateerd uit Vlissingen 15. Dec. ll. bijzonder te verontrusten; dat berigt, bevatte: wanneer Zr. Ms. Fregat, *de Prins van Oranje* door *eventuele* beletselen en ijs voor de zeegaten, welligt genoodzaakt zoude zijn, in eene der Engelsche havens binnen te vallen, alsdan Z. M. Stoomboot *Cerberus*, van hier derwaarts zoude stevenen, om dien bodem, bij overwintering te victualeeren. De bezorgdheid over dat berigt, *voor de waarheid van hetwelk wy instaan*, is op zich zelven hoogst lofwaardig, en getuigt van de opregte belangstelling, in het verlevendigen der welvaart van deze provincie, waar naar ieder ingezeten reikhalzend uitziet, maar wij zien volstrekt niet in, hoe men eenen billijken en in het belang van het Rijk, bij eventuele omstandigheden in werking te brengen maatregel van voorzorg, als een schrikbeeld moet beschouwen, hetwelk de hooge belangen der provincie, aan den Zeeuwsch-Duitsche spoorweg inderdaad verbonden, zoude kunnen belemmeren.

De aankomst van het Fregat *de Prins van Oranje*, wordt hier dagelijks te gemoet gezien, en is het eene bepaling, dat die bodem hier zal binnen komen, maar wanneer men in aanmerking neemt, dat, volgens alhier ontvangen echte berigten, het Fregat eerst 22. Nov. van Malta zoude zeilen; het ieder zeevaartkundigen bekend is, dat de menigvuldige ooste winden, welke vooral gedurende dat tijdperk en later, bij afwisseling hebben gewaaid, in de straat van Gibraltar en in de Middellandsche Zee onoverkomelijke beletselen zijn, welke vele vertraging in de reis te weeg brengen; wanneer men bedenkt, hoe gevaarlijk een zoodanige zeetogt, voor alle schepen zonder onderscheid is, bij het hoogst ongunstig weder, aanhoudende variable winden, dikke mist en menigvuldige sneeuw, waardoor zich het begin der maand December en volgende dagen, buitengewoon hebben onderscheiden, en hetwelk zelfs sommige handels vaartuigen, voor de gaten, genoodzaakt heeft zich in het kanaal terug te laten drijven, dan kan men zich niet verwonderen, dat men, bij *eventuele* binnenvalling in eene Engelsche haven, uit de opgevulde magazijnen te Vlissingen, victualie aan een rijksschip derwaarts zendt in de plaats van dergelijke mondbehoeften voor eene talrijke bemanning in Engeland aan te koopen.

De meerdere voortreffelijkheid der Vlissingsche haven, boven alle andere, is bij opvolgende strenge winters, voldingend bewezen, als wanneer de haven van Vlissingen uitsluitend eene veilige wijkplaats voor alle schepen aanbood, die met geene mogelijkheid hunne bestemming konden bereiken. Het schip *Middelburg* kwam den 14. van Java, behouden ter reede van Vlissingen aan. Alzoo door de natuur bevoorregt, blijft die haven onbetwistbaar van ieder zeevaarder de voorkeur behouden, en kan de mededeelingen van de victualeringen van eenen Rijks bodem, in de haven van een vreemd Rijk, ingeval de omstandigheden zoo iets gebiedend vorderden, nimmer eene blaam op de haven van Vlissingen werpen."

MENGELINGEN.

Schipbreuk.

De *Atlantic*, varende tusschen New-York en New-Londen was op Woensdag den 26. November tegen den avond van laatstgemelde stad afgevaren, aan boord hebbende ongeveer 70 passagiers, die met den spoorweg van Boston waren aangekomen. Naauwelijks had het vaartuig de haven verlaten of eene der pijpen van de stoommachine barstte uiteen en het vaartuig was niet meer in staat om bestuurd te worden.

Op het oogenblik der ontploffing had eene groote massa kokend water en stoom zich een weg naar het verdek gebaand, waardoor vele passagiers deerlijke brandwonden ontvingen. Dit onheil bragt eene verwarring en ontsteltenis te weeg, waardoor het gevaar nog grooter werd. De nacht was zeer donker en de wind, die zich reeds lang deed gevoelen, veranderde eensklaps in een wezenlijken storm. Het vaartuig werd [illegible]dig in volle zee geslingerd en was reeds op een afstand van zes of zeven mijlen van de kust verwijderd toen het den schepelingen gelukte, de ankers los te krijgen en uit te werpen; maar de orkaan had zulk eene kracht, dat de stoomboot zich voortdurend van de kust bleef verwijderen. Toen de ochtend aanbrak, was zij reeds op een afstand van elf mijlen van het land.

De koude deed ieder verstijven, alle vuren waren uitgedoofd en het schip had lek gekregen, uithoofde van de haverij, die door den schok veroorzaakt was. Om het vaartuig te verligten, brak men de schoorsteenen af en wierp men eene groote menigte steenkolen in zee.

Men had de noodvlag ten top geheschen en deze werd gezien door de stoomboot *Mohican*, die alle moeite aanwendde om de *Atlantic* te naderen; maar de zee stond zoo hol, en de wind was zoo sterk, dat al hare pogingen vruchteloos waren. De kapitein van de *Atlantic* liet daarop zijne vlag wegnemen, opdat de *Mohican* zich niet aan een te groot gevaar zou wagen.

De passagiers, op het verdek opeen gepakt, maakten zich meester van de reddings-gordels, welke in groote menigte aan boord aanwezig waren. Ook werkten zij ijverig aan het verbreken van tafels, deuren, banken enz. om er vlotten van te maken.

De Donderdag liep in den vreesselijksten angst ten einde. Tegen den avond begon de storm te bedaren; de nacht was vrij kalm, en men hoopte, dat den volgenden dag de redding gemakkelijker zijn zou, toen, ten vier ure, de wind zich met een vernieuwd geweld verhief. Maar ditmaal dreef deze het schip naar de kust.

Ongelukkigerwijs werd de stoomboot naar de rotsen gevoerd, alwaar zij weldra zou verbrijzeld worden. Ten half vijf ure had de eerste schok plaats, waardoor het achtersteven werd losgerukt. Aanstonds viel het vaartuig op de eene zijde. Toen hoorde men eene ijsselijke kreet van wanhoop en doodsangst. De passagiers en het scheepsvolk vielen dooreen tusschen de rotsen. Aan sommigen gelukte het, zich aan de drijvende stukken van de stoomboot vast te klemmen; anderen dreven op hunne zwemgordels en werden door de golven naar de kust geworpen.

Bij het vermelden van de laatste tijdingen was het nog niet mogelijk geweest het aantal dooden met juistheid op te geven, maar men had reeds negen en twintig lijken opgevischt. Het is aan een gelukkig toeval toe te schrijven, dat men geen honderde slagtoffers te tellen heeft, want de *Atlantic* heeft bijna altijd in elk zijner togten vijf of zes honderd passagiers. Het ongunstig weder is ditmaal de oorzaak, dat het aantal reizigers slechts ongeveer zeventig heeft bedragen.

Deze ontzettende ramp heeft plaats gehad in den zeeboezem, die zich tusschen Long-Island en het vaste land uitstrekt, en welke de gemeenschap daarstelt tusschen New-York en Boston.

De *Atlantic* was de grootste en prachtigste der Amerikaansche stoombooten. Hare lengte was ongeveer 40 meters, en haar stoomwerktuig had een 1000 paardenkracht. Zoo heerlijk opgetuigd, als het zich vertoonde, geleek het inderdaad een drijvend paleis. De *Atlantic* had eene verbazende som geld gekost, en was slechts drie of vier maanden oud.

EPIGRAMMES.

(INGEZONDEN.)

Zucht van een' kranke.

Mij arme, van de koorts zoo slap,
Op 't punt haast van in 't graf te zinken,
Verbiedt de dokter 't druivensap,
En heet hij 't waterdrinken.

O goden! staat mij arme bij!
Maak, dat de wijn niet schadelijk zij;
Zoo niet, laat, om gezond te maken,
Het water beter smaken! —

Het verheven standpunt.

Wie op den top eens heuvels staat,
En de oogen daar in 't ronde slaat,
Kan d' omkreits beter overzien,
Dan lageraf geplaatste liên; —
Doch staat, ten schouw aan heel 't publiek,
Ook bloot aan allemans critiek.

De twijfel.

Mij dunkt, Suzanna, uwe deugd
Had niet zóó'n zware proef te lijden,
Dat zij tot voorbeeld aan de jeugd
Nog dienen kunne in onze tijden.
Ik zie niet wat 't bijzonders zegt,
Die twee verliefde zotte grijzen,
Die 't dwaaslijk hadden toegelegd
Op uwe kuischheid, — af te wijzen!
Maar als één jongling, godlijk schoon,
Met smachtend oog en slanke leden,
Verleidelijk als Davids zoon,
U vuriglijk hadde aangebeden;
En gij uit dezes jonglings hand,
Gij, half gekleed uit 't bad gesprongen,
En zelv' door liefde als overmand, —
Heldhaftig u hadt losgewrongen: —
Had zóó uw zaak zich voorgedaan,
Dan zou de proef nog kunnen gaan. —

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 31. December. Sedert den 29. dezer is alhier niets gepasseerd.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

31 December 1846.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
O. Z. Tarwe (1845)	-	11.00	W. Paardenboonen	f	7.25
N. dito dito	-	11.75	W. Gr. Erwten	-	11.50
O. Walch. Tarwe (1845)	-	11.25	W. Witte dito	-	
Nieuwe dito	-	11.85	Z. Paardenboonen	-	7.15
O. Rogge (1845)	-	9.50	N. Z. Gr. Erwten	-	10.50
N. dito	-	10.00	W. Koolzaad	-	
Wintergarst (1845)	-	6.30	Zomer dito	-	
Zomergarst	-	5.75	Raapolie	f 38.50	p. v.
Haver	-		Patentolie	- 40.50	-
Boekweit	-	7.25	Lijnolie	- 35.50	-
W. Witteboonen	-	11.75	Lijnkoeken f	de	st.
Dito Bruineboonen	-	12.25	Raapkoeken	-	-

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 5 »
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

« Bij sint Joris! ik zou hem [illegible] onder duizenden herkennen; groot, mager, met eenen grijzen [illegible]rd, bruinachtig van gelaat, en over het algemeen van een streng [illegible]rlijk."

« En de ridderorde van het gulden v[illegible] niet te vergeten," voegde Hendrik er bij.

Op dat oogenblik hoorde men het getrappel [illegible] verscheidene paarden, die in vollen galop voortholden; de waar[illegible]ging haastiglijk naar buiten, en keerde weldra geheel buiten [illegible]em terug. « Die lieve jongens van San Jago," zeide hij bij tusschenpoozingen, « kwamen daar zoo even voorbij, dus groet ik [illegible] heeren! mijne zending roept mij, en dat deze kersnacht de laatste huns levens zijn moge!

Eenige seconden later hoorde men het getrappel van een paard, dat over den straatweg voortrende.

Hendrik en zijne medgezellen kleedden zich met den meest mogelijken spoed, en na de wapenen in hunne gordels onder hunne monnikspijen te hebben bevestigd, traden zij uit de herberg en sloegen een zijpad in, waarlangs zij op denzelfden tijd als de her[illegible] en zijn gevolg in de abdy konden komen.

[illegible]oordringende koude van den nacht deed hen [illegible] schreden verhaasten; de hemel scheen zich met [illegible] en luister te hebben opgesierd; eenige ligt bruin[illegible]p welke de maan schitterend uitkwam, zweef[illegible]nker blaauwe gewelf eens helderen italiaanschen [illegible] duizenden van sterren bezaaid was. Hier en daar vlogen eenige nachtvogels, in hunne eenzaamheid gestoord door het voorbijgaan der zaamgezworenen, verschrikt op; alles was in eene diepe stilte en rust verzonken, de boomen van bladeren beroofd wierpen hunne lange donkere schaduwen op den witten, door de maan beschenen grond.

« Voor den duivel," zeide Hubert Wargnies, een der zaamgezworenen, « dit is een tijd beter geschikt om een wild zwijn uit zijne schuilhoeken te verjagen, dan om spaansche dwingelanden den nek te breken; wat dunkt er u van, vrienden?"

« Dat gij gelijk hebt, Hubert, maar dat men toch genoeg kan zien om eenen vijand het hart te doorboren."

Eensklaps troffen de luide toonen van een naburige klok hunne ooren.

« Stil," zeide Hendrik, « wij naderen, mijne vrienden! laten wij van elkander scheiden, om geene achterdocht te verwekken; dat iedereen in de kerk op zijne hoede zij; Hubertus, zal op een gegeven teeken de lichten uitdoen, gijlieden zult elk achter eenen Spanjaard staan; met het gebed op de lippen, en de hand op uwe dolken, gereed om toe te steken; en gij, Philippus, zult u met mij achter den hertog plaatsen om het teeken te geven; onze kreet zal zijn; vrijheid van Sint Joris! En nu, mijne vrienden! een hurrah! voor het vrije België!"

Op dit oogenblik waren de zaamgezworenen in het gezigt der abdy gekomen, de ruiters stegen al van hunne paarden, en bij het licht der maan zag Hendrik, een weinig vooruitgetreden zijnde, dat Pieter de herbergier aan een der ridders, die reeds tot den ingang van de kerk genaderd was, waar het zeer donker was, zijn briefje overgaf. Na deze zaak te hebben verrigt, ging de herbergier blijmoedig zijne medgezellen tegemoet, toen hij de stem hoorde van den ridder, aan wien hij zijne boodschap had overhandigt, die zich tot eenen page rigtte, en hem beval het briefje in zijn misboek te leggen; aan deze barsche stem herkende Pieter den hertog van Alva! Van eene houding gelijk aan die van don Jose Penarez, droeg de hertog ook even als deze een zwart wambuis; buitendien schitterde ook het Gulden Vlies op zijne borst, deze volkomene gelijkenis, gevoegd bij de duisternis en de menigte van menschen, had den ongelukkigen Pieter bedrogen, en nu bevond den hertog van Alva zich in het bezit van een vreesselijk geheim! tien hoofden waren bedreigd; indien hij den inval kreeg om het misboek te doorbladeren en het briefje te openen; op deze vreesselijke gedachten werden zijne zinnen beroerd, en zijne tegenwoordigheid van geest scheen hem te begeven, doch hij bezat nog genoeg krachten om zich naar Hendrik te slepen, die achter den hertog in de schaduw nedergeknield lag, en hem zachtjes aan te spreken. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.